

РЕШЕНИЕ

№ 6429

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 11.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **5272** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.13, ал.1 от Закона за събранията, митингите и манифестациите /ЗСММ/.

Образувано е по жалба от И. Д. С. и Р. П. С., срещу Решение № РСЛ23-ГР94-1731/3/03.04.2023г., издадено от кмета на район „С.“-Столична община.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно издадено, в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Претендират се разноски, за доказването на които е представен списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът – кмет район „С.“-Столична община, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не и изпраща представител, не взема становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с жалбата, становището на ответника и приетите по делото писмени доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Производството пред административния орган е образувано по заявление с рег.№ РСЛ23-ГР94-1731/15.03.2023г. от И. Д. С., с искане за извършване на адресна регистрация на съпругата му – Р. П. С. в имот, представляващ находящо се в [населено място], с административен адрес[жк], [улица], ет.1, представляващ ателие № 6. Към заявлението е приложен Констативен нотариален акт № 123, том I, рег.№

5243, дело № 114/2022г., доказващ правото на собственост на оспорващите.

В хода на производството е извършена проверка, при която е установено, че обектът, в който се иска регистрацията е бил с предходно предназначение „Офис“ № 4, въз основа на одобрен проект от 22.06.2004г., на който са извършвани последващи преработки, след което е издадено разрешение за промяна на предназначението му в „Ателие за индивидуална творческа дейност“. Същото се състои от офис помещение и тоалетна с предверие.

Въз основа на констатираното по-горе е издадено процесното решение, с което е отказано извършването на адресна регистрация с мотивите, че обектът не отговаря на изискванията за жилище. Според административния орган в ателието няма осигурено поне едно жилищно помещение, няма осигурена кухня, прилежащо складово помещение в или извън него, няма осигурени комини за дневна и кухня, както и 1бр. място за паркиране, което е в нарушение на чл.40, ал.1 от Закона за устройство на територията и чл.110, ал.1 от Наредба № 7 за ПНУОВТУЗ.

При така приетата фактическа обстановка, съдът прави своите правни изводи :

Жалбата е допустима като подадена в законоустановения срок, от активно легитимирани лица с правен интерес да оспорват, насочена срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол. В тази връзка не се споделят доводите на ответника в съпроводителното писмо, където се твърди, че жалбата на Р. С. е недопустима, тъй като отказа касае заявлението на И. С.. Оспореното решение пряко и непосредствено засяга правата и интересите на С., която разполага със самостоятелно право да оспорва, независимо, че името ѝ не фигурира в заявлението.

Разгледана по същество същата е основателна.

Решението, предмет на съдебния контрол е издадено от материално и териториално компетентен административен орган при спазване на предписаната от закона форма по смисъла на чл.59, ал.2 от АПК като спор между страните по тези въпроси няма. В акта изчерпателно са посочени, както правните, така и фактическите основания за издаването му, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на жалбоподателя да организира адекватно защитата си.

В хода на производството пред административния орган не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на оспорващата страна или да са препятствали възможността ѝ адекватно да я организира. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушението, наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание, но такива твърдения в жалбата не се наведени.

Заповедта обаче е издаден в противоречие с материалноправните разпоредби.

Според мотивите на административния орган изложени в оспорения акт, недвижимият имот - ателие, не разполага с нужните помещения по ЗУТ и Наредбата, които да го определят като жилище, респ. да се ползва като такова. Подобно погрешно интерпретиране на посочените разпоредби в ЗУТ е в противоречие на съдържащите се в чл. 89, ал. 1 и, ал. 2 ЗГР разпоредби, които за нуждите на адресната регистрация се явяват специални по отношение на тези в ЗУТ. Разпоредбата на чл. 178, ал. 4 ЗУТ не е свързана с условията за регистриране на постоянен и настоящ адрес по реда на ЗГР, а предвижда съвсем други последици, свързани с нуждите на

териториалното устройство. Разпоредбите на чл. 89, ал. 1 и, ал. 2 от ЗГР не поставят каквото и да е изискване постоянният и настоящ адрес на гражданите да съвпада единствено и само с адрес на имоти със статут на "жилище" по смисъла на § 5, т. 30 ДР ЗУТ. Съгласно чл. 89, ал. 1 ЗГР адресът е еднозначното описание на мястото, където лицето живее или където то получава кореспонденцията си. Анализът на текста не сочи императивно изискване гражданинът да посочи като свой адрес единствено "жилище" по смисъла на ЗУТ. Граматическото тълкуване на разпоредбата недвусмислено навежда на извода, че законодателят е предвидил за гражданите две алтернативни възможности за посочване на адрес - това да е мястото, на което живеят или това да е мястото на което получават своята кореспонденция. Съюзът "или" безспорно сочи годността на "ателие", разположено в жилищна сграда, да се разглежда като място, в което жалбоподателят може да получава кореспонденцията по смисъла на чл. 89, ал. 1, предл. последно ЗГР. В изложения смисъл е постановеното по аналогичен казус Решение № 2596/24.02.2021 г. на ВАС, III-то отд., по адм. д. № 8838/2020 г. докладчик съдия А. Р., на което се позовават жалбоподателите. Отделно от изложеното, следва да се има предвид, че и разпоредбата на § 5, т. 29 и т. 29а от ДР на ЗУТ, включват "ателиетата" в категорията обекти, наравно с "жилищата", които определят предназначението на една сграда като "жилищна". Законодателят очевидно приема, че ателиетата са приравнени по своето предназначение на "жилищата", след като се включват в категорията на обектите които правят една сграда по предназначение "жилищна". Няма как тази категория обекти – ателиета, да определя предназначението на една сграда като такава и в същото време да не може да бъдат използвани тези обекти за жилищни нужди. Т. тълкуване е нелогично, респ. неправилно и противоречи на посочената правна норма /арг. от Решение № 2596/24.02.2021г. на Върховния административен съд, постановено по адм.д.№ 8838/2020г., докладчик съдията А. Р./.

По изложените съображения заповедта на кмета на Столична Община следва да бъде отменена, като постановена в противоречие с материалноправните разпоредби – основание по чл.146, т.4 от АПК., а делото върнато като преписка на административния орган за ново произнасяне, съгласно съдържащите се в мотивите на настоящото съдебно решение тълкувания на съда по приложението на материалния закон.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, на оспорващата страна следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 300лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение, своевременно поискани и доказани със списък по чл.80 от ГПК.

Водим от горното Административен съд София-град, II-ро отделение, 28-ми състав

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ Решение № РСЛ23-ГР94-1731/3/03.04.2023г., издадено от кмета на район „С.“-Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на И. Д. С., с ЕГН [ЕГН] и Р. П. С., с ЕГН [ЕГН] сумата от 300лв. разноски.

ВРЪЩА делото във вид на преписка на административния орган за ново произнасяне съгласно съдържащите се в мотивите на настоящия съдебен акт указания по тълкуването и прилагането на закона в едномесечен срок от получаване на

преписката.

Решението подлежи на обжалване от страните пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ